

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 2, art. 6 ust. 1 i 3 oraz art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że sąd rozpatrujący sprawę karną, który jest również stroną pozwaną w postępowaniu o odszkodowanie z powództwa wytoczonego przez oskarżonego w tej sprawie karnej, które to powództwo opiera się na zarzucie naruszenia prawa, jakiego dopuścił się w toku postępowania ten sąd lub jego następcą prawny w tej lub innej sprawie karnej, lub też sąd, który byłby zobowiązany do zapłaty odszkodowania, gdyby powództwo zostało uwzględnione, nie jest w rozumieniu prawa Unii sądem niezawisłym i bezstronnym?
2. W przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy przywołane przepisy prawa Unii należy interpretować w ten sposób, że taki sąd nie może dalej prowadzić tego postępowania karnego ani orzekać co do istoty tej sprawy, i jakie byłyby skutki dla czynności procesowych i materialnoprawnych tego sądu, gdyby nie wyłączył się z postępowania z uwagi na brak bezstronności?
3. Czy art. 2, art. 6 ust. 1 i 3 oraz art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że ograniczona jest niezawisłość sądu znoszonego przez przyjętą nowelizację Zakon za sadebnata vlast (ustawy o ustroju sądownictwa) (DV nr 32/26.04.2022, której wprowadzenie w życie odroczone do dnia 27 lipca 2022 r.), przy jednoczesnym zobowiązaniu sądów do dalszego rozpoznawania spraw do tego dnia, a spraw, w których odbyły się już posiedzenia wstępne, nawet i po tym terminie, jeżeli zniesienie sądu uzasadnia się tym, że ma to służyć zabezpieczeniu konstytucyjnej zasady niezawisłości władzy sądowniczej i ochrony konstytucyjnych praw obywateli, nie wskazując w sposób należyty faktów prowadzących do wniosku, że zasady te zostały naruszone?
4. Czy przywołane przepisy prawa Unii należy interpretować w ten sposób, że są one nie do pogodzenia z przepisami prawa krajowego takimi jak przepisy ustawy o ustroju sądownictwa (DV nr 32/26.04.2022, której wprowadzenie w życie odroczone do dnia [27] lipca 2022 r.), które uzasadniając to w przytoczony powyżej sposób prowadzą do całkowitego zniesienia (Spetsializiran nakazatelen sad [wyspecjalizowanego sądu karnego] jako) niezależnego organu władzy sądowniczej w Bułgarii i do przeniesienia sędziów (wraz z sędzią tworzącym skład orzekający w tej konkretnej sprawie karnej) tego sądu do innych sądów na terytorium całego kraju, w tym też do sądów położonych w znacznej odległości od ich dotychczasowego miejsca wykonywania obowiązków służbowych w ten sposób, że nie określa się uprzednio docelowego miejsca przeniesienia, nie wymaga się zgody sędziów na przeniesienie a ustawowo wprowadza się w odniesieniu do tylko tych sędziów ograniczenia co do tego, ilu z nich maksymalnie będzie mogło ponownie być powołanych do służby w danym organie władzy sądowniczej?
5. W przypadku odpowiedzi twierdzącej i przy uwzględnieniu pierwszeństwa prawa Unii – jakie czynności procesowe powinny zostać podjęte przez sędziów sądów, o których zniesieniu postanowiono? Jakie byłyby skutki dla decyzji procesowych sądu, o którego zniesieniu postanowiono, w sprawach, które muszą zostać doprowadzone do końca oraz dla ostatecznych rozstrzygnięć w tych sprawach?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 10 czerwca 2022 r. – Google Ireland Limited, Tik Tok Technology Limited, Meta Platforms Ireland Limited/Kommunikationsbehörde Austria (Komm Austria)

(Sprawa C-376/22)

(2022/C 359/33)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: Google Ireland Limited, Tik Tok Technology Limited, Meta Platforms Ireland Limited

Druga strona postępowania: Kommunikationsbehörde Austria (Komm Austria)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 ust. 4 lit. a) ppkt (ii) dyrektywy 2000/31/WE ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że przez pojęcie środka podejmowanego przeciw „określonej usłudze społeczeństwa informacyjnego” można rozumieć również środek ustawowy odnoszący się do ogólnie opisanej kategorii określonych usług społeczeństwa informacyjnego (takich jak platformy komunikacyjne), czy też istnienie środka w rozumieniu tego przepisu wymaga podjęcia decyzji dotyczącej konkretnego przypadku (na przykład określonej z nazwy platformy komunikacyjnej)?
- 2) Czy art. 3 ust. 5 dyrektywy 2000/31 należy interpretować w ten sposób, że zaniechanie powiadomienia Komisji i państwa członkowskiego siedziby o podjętym środku, którego to powiadomienia należy dokonać zgodnie z tym przepisem w nagłym przypadku „w możliwie najkrótszym terminie” (później), prowadzi do tego, że środek ten – po upływie okresu wystarczającego dla (późniejszego) powiadomienia – nie może być stosowany do określonej usługi?
- 3) Czy art. 28a ust. 1 dyrektywy 2010/13/UE ⁽²⁾, zmienionej dyrektywą (UE) 2018/1808 ⁽³⁾, stoi na przeszkodzie stosowaniu środka w rozumieniu art. 3 ust. 4 dyrektywy 2000/31, który nie odnosi się do audycji i wideo stworzonych przez użytkownika udostępnianych na platformie udostępniania wideo?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym) (Dz.U. 2000, L 178, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) (Dz.U. 2010, L 95, s. 1).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1808 z dnia 14 listopada 2018 r. zmieniająca dyrektywę 2010/13/UE w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) ze względu na zmianę sytuacji na rynku (Dz.U. 2018, L 303, s. 69).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 10 czerwca 2022 r. – LR/Ministero dell’Istruzione, Ufficio scolastico regionale Lombardia, Ufficio scolastico regionale Friuli Venezia Giulia

(Sprawa C-377/22)

(2022/C 359/34)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: LR

Druga strona postępowania: Ministero dell’Istruzione, Ufficio scolastico regionale Lombardia, Ufficio scolastico regionale Friuli Venezia Giulia

Pytanie prejudycjalne

Bez uszczerbku dla możliwości oceny pracy wykonywanej przez skarżącą w Zjednoczonym Królestwie dla celów prawa wspólnotowego, pomimo wystąpienia tego państwa z Unii Europejskiej, czy art. 45 ust. 1 i 2 TFUE oraz art. 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Unii nr 492/2011 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisowi takiemu jak przepis ustanowiony w art. 1 ust. 6 decreto legge (dekretu z mocą ustawy) nr 126/2019, przekształconego ze zmianami w ustawę nr 159/2019, zgodnie z którym dla celów udziału w konkursie nadzwyczajnym mającym na celu zatrudnienie na czas nieokreślony nauczycieli we włoskich szkołach średnich za ważną uznaje się wyłącznie pracę wykonywaną przez kandydatów na podstawie umów na czas określony w krajowych państwowych szkołach średnich, a nie